

2

Že se nestydíš!... Vendulka a Lukáš se prou o hubičku v povídce *Hubička*
(čte Markéta Tallerová a Martin Polách)

Vypravěč (Daniel Rous)

Lukáš si svou ženu nebral z lásky. Měli spolu děťátko, ovšem brzy po jeho narození Lukášova žena nečekaně zemřela. Lukáš se musel poohlédnout po nové hospodyně a přivedl si domů svou velkou lásku Vendulku. Sňatek je na spadnutí, ovšem Vendulka zarputile odmítá dát Lukášovi hubičku. Lukáš se však nechce nechat odbýt a hubičku si chce sám vzít...

Vendulka (Markéta Tallerová)

“Že se nestydíš!” [...]

Lukáš (Martin Polách)

“No, no, to jsou rámusy pro jedinou hubičku! Zrovna jako kdyby to bylo dnes po prvé, co ji na tobě chci.” [...]

Vendulka (Markéta Tallerová)

“Neříkám, že to bylo dnes po prvé, ale tenkrát, kde se to stávalo, býval na svobodě: co tedy komu do toho bylo, když jsem já s tím byla spokojena? Ale teď jsi dosud nebožčin...” [...]

Lukáš (Martin Polách)

“Oho! Odbyl jsem si za nebožku smutek poctivý od jejího pohřbu až do dnešní mše, po tobě jsem se po celý ten čas ani nezeptal, ani neohlédl - jen onehdy jsem ti v krátkosti vzkázal po staré Martince, co obmýšlím - dnes v poledne jsem vši truchlivosti veřejně mezi přáteli zapil, a teď jsem s ní hotov na věky. Zeptej se na to, koho chceš, každý ti řekne, že jsem teď právě zas jako svobodník.”

Vendulka (Markéta Tallerová)

“Já se ale nikdy jiných na to neptám, co dělat mám a co nemám, vím to vždy sama ze sebe, proto se nebudu také s tebou milkovat pod střechou tou, kde tvé ženě sotva nohy vystydly, a kdyby mně všichni lidé dokazovali, že to dovolená věc! Na to času dost, až budeme jak se patří svoji a jí to tedy již k lítosti přijít nesmí.”

Lukáš (Martin Polách)

“Pravda sice, žeš teď desetkrát ještě hezčí než před třemi lety, kdy jsem večer co večer kvůli tobě pozdvihl celou vesnici, ale zato bývalas tenkrát zas desetkrát hodnější. Jen se přece pamatuj, jak vždy křiklas, když jsi mne zdaleka spatřila, kterak se podvečer loudám vrbovím podle potoka do vašeho sadu, kdes na mne pod osikou čekávala, aby nikdo nevěděl. S jakou radostí letělas mi vždy sama do náruče - a teď najednou také upejpání!”

Vypravěč (Daniel Rous)

Vendulka se sice pousmála, když jí Lukáš připomenul ony večery pod osikou, ale o druhé hubičce nechtěla ani slyšet. Rozzlobila se na Lukáše, když ji vzal znenadání opět kolem krku. A protože si nedal a nedal říci, popadla ho a vystrčila ze dveří do síně. Lukáš doufal, že Vendulka brzy obrátí, ale ona trvala pevně na svém, že z hubičky před oddavkami *nic býti nesmí, aby nedali tím pohoršení nebožce, kterážto, chudák, se musila ze světa odkliditi, aby tu mohli býti spolu šťastni.* [...]

Můj Ještěd. Ještědské obrázky Karoliny Světlé. Melantrich, Praha 1951. S. 199-200. Text editován.